



Številka: U-I-139/17-16

Datum: 14. 12. 2017

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus pobude družbe Bonafin Ena, d. o. o., Ljubljana, na seji 14. decembra 2017

sklenilo:

Pobuda za začetek postopka za oceno ustavnosti drugega in tretjega odstavka 4. člena Pravilnika o pogojih za opravljanje storitev potrošniškega kreditiranja (Uradni list RS, št. 11/17) se zavrne.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Pobudnica navaja, da je gospodarska družba, ki na podlagi dovoljenja za opravljanje storitev potrošniškega kreditiranja opravlja to dejavnost, in v tem okviru sklepa kreditne pogodbe s potrošniki. Drugi in tretji odstavek 4. člena Pravilnika o pogojih za opravljanje storitev potrošniškega kreditiranja (v nadaljevanju Pravilnik) naj bi v delu, v katerem za delavce, ki opravljajo storitve potrošniškega kreditiranja (v nadaljevanju delavci), določata pogoja minimalne stopnje izobrazbe in minimalnih ustreznih delovnih izkušenj, posegala v pobudničino zmožnost, da organizira poslovni proces. Po mnenju pobudnice sta v tem delu ti določbi v neskladju z drugim odstavkom 14. člena in s 74. členom Ustave.

2. Pobudnica trdi, da mora zaradi izpodbijanih določb zamenjati celotno pomožno osebje, ki v stiku s strankami in pod nadzorom osebe, odgovorne za vodenje in pravilnost poslovnega procesa potrošniškega kreditiranja, operativno izvaja "tipske in nekreativne" naloge potrošniškega kreditiranja. To naj bi bilo za pobudnico predrago, pa tudi težko izvedljivo.

3. Pobudnica opozarja, da za banke in hranilnice, ki tudi opravljajo dejavnost potrošniškega kreditiranja, enaki pogoji ne veljajo. Trdi, da mora zakonodajalec vse, ki opravljajo določeno dejavnost, obravnavati enako. Nasprotuje privilegirani obravnavi bank in hranilnic, ki potrošniško kreditirajo (v nadaljevanju bančni dajalci kredita), v primerjavi z dajalci potrošniških kreditov, ki niso banke in hranilnice (v nadaljevanju nebančni dajalci kredita). Zakon o potrošniških kreditih (Uradni list RS, št. 77/16 – v nadaljevanju ZPotK-2) naj bi za obe skupini dajalcev kredita določal enaka pravila za sklepanje in izvrševanje pravnih razmerij s potrošniki. Po mnenju pobudnice iz enakih pravic in obveznosti dajalca kredita v razmerju do potrošnika izhaja, da delavci, ki opravljajo te storitve pri bančnih dajalcih kredita, opravljajo povsem enake storitve in dejanja kot delavci pri nebančnih dajalcih kredita. Zato pobudnica ne razume, zakaj ena skupina delavcev potrebuje sedmo stopnjo izobrazbe in tri leta delovnih izkušenj v finančnih dejavnostih, druga skupina delavcev pa ne. Izpodbijani ureditvi očita porušitev enakopravne obravnave dajalcev kredita brez razumnega, v naravi stvari utemeljenega razloga. Iz zakonodajnega gradiva k ZPotK-2 naj bi izhajala težnja k varovanju potrošnika, ki je pri sklepanju kreditnih pogodb v podrejenem položaju. Vendar pobudnica meni, da to velja za vse dajalce kredita, ne le nebančne.

4. Pobudnica navaja, da sta drugi in tretji odstavek 4. člena Pravilnika v neskladju tudi z ustavno pravico do svobodne gospodarske pobude. Ocenjuje, da izpodbijana ureditev ni sorazmerna. Njen cilj naj bi bilo varstvo potrošnikov pred nepoštenimi poslovnimi praksami, kar pa naj ne bi imelo nobene zveze z izobrazbo in delovnimi izkušnjami zaposlenih – goljufali naj bi ljudje, ki jim je to v naravi. Pobudnica dodaja, da omejitve le za nekatere dajalce kreditov omogočajo nelojalno konkurenco po tretjem odstavku 74. člena Ustave.

5. Ustavno sodišče je pobudo vročilo Ministrstvu za gospodarski razvoj in tehnologijo (v nadaljevanju nasprotni udeleženec). Nasprotni udeleženec v odgovoru Ustavnemu sodišču predlaga, naj pobudo zavrne. Sklicuje se na dosedanjo ustavnosodno presojo, iz katere naj bi izhajalo, da je pri gospodarski dejavnosti kreditiranja predpisovanje kadrovske strukture dajalcev kredita v skladu z drugim odstavkom 74. člena Ustave. Namen drugega in tretjega odstavka 4. člena Pravilnika naj bi bilo dodatno varstvo potrošnikov, ki so v pravnem prometu šibkejša stranka. To naj bi bil ustavno dopusten cilj za omejevanje ustavnih pravic. Po mnenju nasprotnega udeleženca se potreba po posebnem varstvu potrošnikov še posebno močno kaže pri sklepanju kreditnih pogodb. Poleg tega naj bi bila visokošolska izobrazba prve stopnje za delavce zahtevana že po prej veljavnem pravilniku. Glede delovnih izkušenj naj bi Pravilnik (v primerjavi s prejšnjo ureditvijo) vseboval le nekoliko natančnejšo določitev potrošniškemu kreditiranju sorodnih področij oziroma izenačenje pogoja delovnih izkušenj za delavce z ekonomsko izobrazbo z drugimi delavci. Sicer pa nasprotni udeleženec opozarja na pavšalnost trditev pobudnice o ogromnem povečanju njenih stroškov poslovanja.

6. Nasprotni udeleženec navaja, da je poseg v svobodno gospodarsko pobudo na področju potrošniškega kreditiranja z določitvijo minimalne stopnje izobrazbe in potrebnih ustreznih delovnih izkušenj stvarno upravičen z namenom javne koristi varstva potrošnika kot šibkejše stranke v kreditnem razmerju. Opozarja, da prav pri nebančnih dajalcih kredita pogosto prihaja do stika s posebej ranljivimi in finančno šibkimi potrošniki, ki so v denarni stiski ali ne morejo pridobiti kredita pri banki. Ti potrošniki naj bi bili brez pravega zavedanja pripravljene privoliti v vse enostransko pripravljene pogodbene pogoje dajalca kredita. Nasprotni udeleženec opisuje primere preteklih zlorab pri nebančnih dajalcih kredita.

7. Nasprotni udeleženec trdi, da je poseg primeren in nujen: brez njega ni mogoče zagotoviti ustrezne kadrovske strukture v smislu zadostnega znanja in usposobljenosti osebja dajalca kredita, da se doseže visoka raven strokovnosti. Ne bi naj bilo na voljo drugih enako učinkovitih, a do dajalcev kreditov blažjih, sredstev. Nasprotni udeleženec podrobno opisuje pričakovana znanja in kompetence oseb s 7. ravni izobrazbe. Po njegovem mnenju so delovni postopki in opravila pri potrošniškem kreditiranju zahtevni ter nikakor ne gre za tipske in enostavne operacije. Nasprotni udeleženec izpostavlja, da lahko napake pri informiranju potrošnika o vsebini in tveganjih kreditne pogodbe oziroma napake pri pojasnjevanju načinov reševanja težav zaradi nezmožnosti odplačevanja kredita vodijo v izredno težko situacijo za potrošnika, vključno s poglobitvijo finančne stiske in izgubo celotnega premoženja. Izpodbijano ureditev šteje tudi za sorazmerno v ožjem smislu. Izbrana sredstva naj ne bi bila zunaj razumnega razmerja do vrednosti cilja.

8. V zvezi z očitano kršitvijo načela enakosti pred zakonom nasprotni udeleženec opozarja, da bi enak pravni režim za bančne in nebančne dajalce kredita dejansko za pobudnico pomenil mnogo strožja pravila in višje stroške kot po Pravilniku. Navedeno enačenje naj bi namreč pomenilo, da bi tudi za nebančne dajalce kredita obveljala posebna pravila o organizacijski strukturi, postopkih dela in hierarhiji odločitvenih procesov kot pri kreditnih institucijah po Zakonu o bančništvu (Uradni list RS, št. 25/15 in 41/17 – v nadaljevanju ZBan-2). Nasprotni udeleženec meni, da bančni in nebančni dajalci kredita niso v enakem dejanskem in pravnem položaju. Izpostavlja, da obeh skupin subjektov ni dopustno enačiti že zgolj zato, ker oboji ponujajo potrošniške kredite. Našteva naslednje glavne razlike med njima: (a) tveganja za potrošnike naj bi bila večja v nebančnem sektorju, in sicer zaradi slabše strokovne usposobljenosti osebja; (b) drugačna in kompleksnejša sistemska ureditev po ZBan-2 za bančne dajalce kredita; (c) strog nadzor Banke Slovenije (v nadaljevanju BS) nad bančnimi dajalci kredita. Nasprotni udeleženec iz različnosti položajev obeh skupin glede funkcije in položaja v gospodarskem sistemu izpeljuje tezo, da je stvar proste presoje zakonodajalca, katere pogoje bo predpisal za posamezne dajalce kredita. Nasprotni udeleženec izjavlja, da je izpodbijani določbi sprejel zaradi doseganja ustavno dopustnega cilja zmanjševanja izpostavljenosti potrošnikov tveganjem pri sklepanju kreditnih pogodb v nebančnem sektorju, ki so pogosto posledica slabše

strokovne usposobljenosti osebja. Predpisano razlikovanje naj bi bilo razumno sredstvo za doseg tega cilja.

9. Nasprotni udeleženec nasprotuje trditvi, da določitev minimalne stopnje izobrazbe in delovnih izkušenj omogoča nelojalno konkurenco v škodo nebančnih dajalcev kredita. Pri tem se sklicuje na zakonsko opredelitev dejanj nelojalne konkurence.

10. Ustavno sodišče je odgovor nasprotnega udeleženca vročilo pobudnici, ki se je nanj odzvala. Pobudnica opozarja, da je velika večina dela pri ponudnikih potrošniških kreditov vendarle rutinske in nekreativne narave. Argument nasprotnega udeleženca, da imajo banke kompleksnejšo organizacijsko strukturo, pobudnica pospremi s komentarjem, da je tudi seznam vseh dejavnosti bank mnogo daljši. Sicer pa naj bi bilo za strokovno delo mogoče poskrbeti tudi drugače kot z zahtevo, naj imajo prav vsi zaposleni predpisano izobrazbo in delovne izkušnje. Pobudnica vztraja pri tezi, da je z bančnimi dajalci kredita v bistveno enakem položaju glede poslovanja na področju potrošniških kreditov. Pojasnjuje, da je bil prejšnji pravilnik formalno sicer res podoben Pravilniku, vendar ga je nasprotni udeleženec v praksi blažje razlagal. Po mnenju pobudnice je zelo poenostavljena in pristranska razlaga, da si pri nebančnih dajalcih kredita denar izposojajo predvsem posebno socialno šibke in ranljive osebe. Pobudnica ponavlja, da visoko kvalificirane osebe še toliko lažje izvršijo finančno goljufijo. Naštevava primere, ko naj bi se hude zlorabe dogajale pri bančnih dajalcih kreditov.

11. Ustavno sodišče je (že s sklepom št. U-I-139/17 z dne 19. 10. 2017) odločilo, da bo, zaradi širšega pomena zadeve za posebno občutljivo področje potrošniškega kreditiranja, zadevo obravnavalo absolutno prednostno.

B.

12. V tem sklepu Ustavno sodišče (upoštevaje okvir spora, ki ga zarisujejo navedbe pobude) s pojmom "nebančni dajalci kredita" misli na subjekte iz prvega odstavka 30. člena ZPotK-2, ki so morali pred začetkom opravljanja storitev potrošniškega kreditiranja pridobiti dovoljenje za opravljanje teh storitev za vsako poslovno enoto, kjer bodo opravljali te storitve. Pojem "bančni dajalci kredita" se uporablja za subjekte iz 1. točke drugega odstavka 30. člena ZPotK-2, torej za kreditne institucije, ki pridobijo dovoljenje za opravljanje bančnih in finančnih storitev po zakonu, ki ureja bančništvo.¹ Nebančni dajalci kredita po 58. členu ZPotK-2 ne smejo potrošniško kreditirati za nepremičnine in za to dejavnost ne morejo pridobiti dovoljenja. Zato Ustavno sodišče v tem sklepu s potrošniškimi krediti (kredit) oziroma potrošniškim kreditiranjem (kreditiranjem) označuje le tiste posle oziroma tisto dejavnost, ki se

¹ To so, kot izhaja iz drugega in tretjega odstavka 4. člena ZBan-2, banke in hranilnice s sedežem v Republiki Sloveniji.

nanaša na pripravljane, sklepanje in izvrševanje potrošniških kreditnih pogodb iz 3. točke 2. člena ZPotK-2,² izvzemši kreditne pogodbe za nepremičnine iz 8. točke 2. člena ZPotK-2.³

13. Pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti lahko da, kdor izkaže svoj pravni interes (prvi odstavek 24. člena Zakona o Ustavnem sodišču, Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS). Po drugem odstavku navedenega člena je pravni interes podan, če predpis ali splošni akt, izdan za izvrševanje javnih pooblastil, katerega oceno pobudnik predlaga, neposredno posega v njegove pravice, pravne interese oziroma v njegov pravni položaj.

14. Pobudnica je nebančna dajalka kredita – nosilka veljavnega dovoljenja za opravljanje storitev potrošniškega kreditiranja, ki ji ga je nasprotni udeleženec nazadnje podaljšal za obdobje treh let z odločbo št. 323-24/2017 z dne 31. 3. 2017. Izpodbija drugi in tretji odstavek 4. člena Pravilnika v delu, v katerem določbi za delavce predpisujeta minimalno zadostno izobrazbo in minimalne ustrezne delovne izkušnje. Izpodbijani določbi v tem delu neposredno posegata v pravni položaj pobudnice. Zato ima pravni interes za njuno presojo.

15. Pobudnica zatrjuje neskladje drugega in tretjega odstavka 4. člena Pravilnika s 74. členom Ustave. V okvir ustavne pravice do svobodne gospodarske pobude iz prvega odstavka 74. člena Ustave spada tudi upravičenje gospodarskega subjekta kot delodajalca, da oblikuje kadrovsko strukturo svojega podjetja po lastni izbiri in presoji.

16. Pobudnica izpodbija ureditev, da morajo imeti delavci (a) najmanj izobrazbo, pridobljeno po visokošolskem strokovnem študijskem programu prve stopnje v skladu z zakonom, ki ureja visoko šolstvo, oziroma izobrazbo, ki ustreza ravni izobrazbe, pridobljene po študijskih programih prve stopnje v skladu z zakonom, ki ureja slovensko ogrodje kvalifikacij – 7. raven, in (b) vsaj tri leta delovnih izkušenj na področju opravljanja finančnih storitev kreditiranja ali finančnega zakupa, kot jih opredeljuje zakon, ki ureja bančništvo.

17. Ker nasprotni udeleženec z izpodbijanym predpisom ni neobičajno intenzivno ožil polja podjetniške svobode in ker imata izpodbijana pogoja za opravljanje gospodarske dejavnosti realno vsebinsko zvezo s konkretno urejevano gospodarsko dejavnostjo (ker z njima izdajatelj predpisa odvrta nevarnosti in blaži tveganja, ki

² To so pogodbe, s katerimi dajalec kredita potrošniku da ali obljubi, da mu bo dal, kredit v obliki odloga plačila, posojila ali drugega podobnega finančnega dogovora. Pri tem je dajalec kredita fizična ali pravna oseba, ki da ali obljubi, da bo dala, kredit ali posojilo v okviru svoje dejavnosti, poslovanja ali poklica, potrošnik pa je fizična oseba, ki deluje za namene izven svoje poklicne ali pridobitne dejavnosti (1. in 2. točka 2. člena ZPotK-2).

³ To so kreditne pogodbe, katerih terjatev je zavarovana z zastavno pravico na nepremičnini ali katerih namen je pridobiti ali ohraniti lastninsko pravico na obstoječi ali načrtovani nepremičnini.

izhajajo iz same dejavnosti potrošniškega kreditiranja, če bi jo opravljali slabo strokovno usposobljeni in nepoučeni delavci), ne gre za poseg v prvi odstavek 74. člena Ustave. Ustavno sodišče meni, da je Državni zbor že z osmim odstavkom 31. člena ZPotK-2 v skladu z drugim odstavkom 15. člena Ustave v temelju določil način izvrševanja pravice do svobodne gospodarske pobude.⁴ Z drugim in tretjim odstavkom 4. člena Pravilnika je nasprotni udeleženec le še podrobneje uredil določena vprašanja v zvezi z navedenim načinom izvrševanja. V takem primeru Ustavno sodišče preizkuša le, ali je imel zakonodajalec za določitev načina uresničevanja pravice razumen razlog.⁵

18. Že dosedanja ustavnosodna presoja je izpostavila veliko težo varstva potrošnikov v kreditnih razmerjih.⁶ Poleg tega je podana očitna in logična vsebinska zveza med izpodbijanima pogojema visokošolske izobrazbe in ustreznih delovnih izkušenj ter želenim ciljem, da delavci dajalcev kredita zmorejo zadostiti pričakovanju po zakonitem, vestnem in skrbnem izvajanju storitev potrošniškega kreditiranja, ki ga urejajo obsežni in strokovno kompleksni predpisi.⁷ Nasprotni udeleženec je imel za sprejetje drugega in tretjega odstavka 4. člena Pravilnika v izpodbijanem delu razumen razlog. Trditve pobudnice o kršitvi pravice do svobodne gospodarske pobude iz prvega odstavka 74. člena Ustave so zato očitno neutemeljene.

19. Pobudnica zatrjuje tudi kršitev prepovedi dejanj nelojalne konkurence iz tretjega odstavka 74. člena Ustave. Ta določba Ustave nalaga zakonodajalcu, naj s sprejemanjem in izvrševanjem ustrezne zakonodaje zagotovi, da bo podjetniška tekma med tržnimi udeleženci ostala v okvirih poštenja in dobrih poslovnih običajev. Navedbe pobudnice o tem, da drugi in tretji odstavek 4. člena Pravilnika omejujeta le nebančne dajalce kreditov, po vsebini ne pomenijo uveljavljanja kršitve prepovedi nelojalne konkurence, pač pa se z njimi uveljavlja kršitev načela enakosti pred zakonom iz drugega odstavka 14. člena Ustave.

⁴ Primerjaj z 82. in 83. točko odločbe Ustavnega sodišča št. U-I-66/08 z dne 11. 12. 2008 (Uradni list RS, št. 121/08, in OdlUS XVII, 73). Z odločbo št. U-I-178/12 z dne 16. 10. 2013 (Uradni list RS, št. 90/13) je Ustavno sodišče odločilo, da peti odstavek 30. člena Zakona o potrošniških kreditih (Uradni list RS, št. 59/10 in 77/11 – ZPotK-1) ni bil v neskladju z Ustavo. Določba je bila v bistvenem podobna osmemu odstavku 31. člena ZPotK-2. V 13. in 14. točki obrazložitve je Ustavno sodišče pojasnilo, da iz Ustave ne izhaja, da morajo biti vsi pogoji za opravljanje gospodarske dejavnosti določeni z zakonom, in da je vprašanje, katera stopnja izobrazbe zagotavlja varstvo potrošnikov in sploh omogoča izpolnjevanje zakonsko določenih obveznosti do potrošnikov, strokovno vprašanje, ki je lahko prepuščeno pristojnemu ministru.

⁵ Primerjaj s 17. in 18. točko sklepa Ustavnega sodišča št. U-I-280/05 z dne 18. 1. 2007 (Uradni list RS, št. 10/07, in OdlUS XVI, 7).

⁶ Ustavno sodišče je v 13. točki odločbe št. U-I-178/12 zapisalo, da je potreba po posebnem varstvu potrošnikov še posebej poudarjena pri sklepanju kreditnih pogodb, kjer je dajalec kredita v času sklepanja kreditne pogodbe v ekonomsko bistveno močnejšem položaju kot potrošnik.

⁷ Poleg ZPotK-2 in številnih podzakonskih aktov, sprejetih na njegovi podlagi, so tu še akti Evropske unije, naštetih v drugem odstavku 1. člena ZPotK-2.

20. Pobudnica izrecno uveljavlja kršitev drugega odstavka 14. člena Ustave tudi zato, ker pogoja iz izpodbijanih določb veljata le za nebančne dajalce kreditov, ne pa tudi za banke in hranilnice⁸ kot bančne dajalce kreditov. Res je, da noben predpis za bančne dajalce kreditov ne določa izrecno zahteve, da mora storitve potrošniškega kreditiranja opravljati osebe, ki ima s predpisom vnaprej določeno minimalno stopnjo izobrazbe in s predpisom vnaprej določene minimalne delovne izkušnje določene narave. To zadošča za sklep Ustavnega sodišča, da so glede s to pobudo izpodbijanih pogojev bančni in nebančni dajalci kreditov različno obravnavani.⁹

21. Splošno načelo enakosti pred zakonom iz drugega odstavka 14. člena Ustave od zakonodajalca (ali drugega izdajatelja predpisov) zahteva, naj bistveno enake položaje obravnava enako oziroma naj bistveno različne položaje obravnava različno. Vendar pa v obravnavanem primeru položaja, ki se primerjata, nista v bistvenem enaka.

22. Ustavno sodišče očitek o kršitvi drugega odstavka 14. člena Ustave zavrača kot očitno neutemeljen. Bančni in nebančni dajalci kreditov namreč niso v enakem položaju. Poseben in zelo strog pravni režim, v katerega so vključene različne kontrole poslovanja, ki velja za banke in hranilnice tudi pri nudenju potrošniških kreditov in ki je v prvi vrsti namenjen ohranjanju solventnosti in likvidnosti bank, posredno tudi varuje potrošnike pred škodo, ki bi jim nastala v zvezi z izvajanjem storitev potrošniškega kreditiranja, ali pa vsaj zagotavlja razumno visoko stopnjo verjetnosti, da bo nastala škoda potrošniku povrnjena.¹⁰ Po teži primerljive zahteve, omejitve in obveznosti za nebančnega dajalca kreditov, ki je lahko vsaka "fizična ali pravna oseba",¹¹ ne veljajo. Če sta pravna položaja dveh skupin pravnih subjektov v

⁸ Pravni okvir za banke in hranilnice je skoraj enak; za hranilnice se uporabljajo določbe ZBan-2, ki se nanašajo na banke, če ni v 10. poglavju ZBan-2 drugače določeno (prvi odstavek 315. člena ZBan-2). Pomembna razlika je le v tem, da je najnižji znesek ustanovnega kapitala hranilnice 1.000.000 EUR (317. člen ZBan-2), za banke pa 5.000.000 EUR (prvi odstavek 27. člena ZBan-2).

⁹ Kljub temu je treba opozoriti, da mora bančni dajalec kredita zahtevati za izdajo dovoljenja za opravljanje bančnih in/ali finančnih storitev priložiti tudi dokumentacijo o organizacijski strukturi, v tem okviru pa tudi dokumentacijo, iz katere je razvidno število zaposlenih, ki bodo izvajali bančne/finančne storitve, njihova izobrazbena struktura in strokovna usposobljenost, ter dokumentacijo, ki dokazuje strokovno usposobljenost nosilcev ključnih funkcij (točka f. 7. člena Sklepa o dokumentaciji za izdajo dovoljenj za opravljanje bančnih in finančnih storitev ter za statusna preoblikovanja, Uradni list RS, št. 73/15). Regulator ima očitno maneverski prostor za vzpostavitev prakse, ki prenizko izobrazbeno strukturo zaposlenih (kakorkoli se to razlaga) razume kot oviro za izdajo dovoljenja za opravljanje bančnih oziroma finančnih storitev, ker niso izpolnjene zahteve glede zakonite ureditve notranjega upravljanja banke ali hranilnice (glej podrobneje 2. točko prvega odstavka 102. člena in 1. točko tretjega odstavka 104. člena ZBan-2).

¹⁰ Glej npr. pravila o: ustanovnem kapitalu (opomba št. 8), nadzoru regulatorja z obširnimi pooblastili (2., 8. in 9. poglavje ZBan-2), organih upravljanja banke (3.4. poglavje ZBan-2), ustrezni ureditvi notranjega upravljanja, vključno z upravljanjem tveganj, ter o ustreznem notranjem kapitalu, kapitalski ustreznosti ter likvidnosti (6. poglavje ZBan-2), kapitalskih blažilnikih (7. poglavje ZBan-2), visokih globah (15. poglavje ZBan-2).

¹¹ Glej 1. točko 2. člena ZPotK-2.

celostnem smislu različna, pa Ustava ne zahteva enake pravne ureditve za ti skupini – tudi, če gre le za ureditev zgolj posamičnega ožjega področja, kjer sta obe skupini subjektov poslovno aktivni.

23. Glede na navedeno je Ustavno sodišče pobudo kot očitno neutemeljeno zavrnilo.

C.

24. Ustavno sodišče je sprejelo ta sklep na podlagi drugega odstavka 26. člena ZUstS in druge alineje tretjega odstavka v zvezi s petim odstavkom 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10 in 56/11) v sestavi: predsednica dr. Jadranka Sovdat ter sodnice in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Dunja Jadek Pensa, DDr. Klemen Jaklič, dr. Rajko Knez, dr. Etelka Korpič – Horvat, dr. Špelca Mežnar, dr. Marijan Pavčnik in Marko Šorli. Sklep je sprejelo s šestimi glasovi proti trem. Proti sta glasovali sodnici Jadek Pensa in Sovdat ter sodnik Pavčnik.

dr. Jadranka Sovdat
Predsednica